

nare datum. En gammal stångjärnsmed, Fernlund, som var med vid brandtillfället och såg "eldkulan", har berättat historien.

*Dödben.* Illasinnade och låga naturer vilja gärna hämnas för förmenta oförrätter. Det var icke länge sedan jag hörde omtalas, huru det spökade i en gård, som låg nära kyrkan. Det var icke en gång, nej, ständigt, isynnerhet nattetid, stördes gårdsfolket i nedre våningen af den oroande vandring, som spöket företog å öfre våningen. Man förklarade saken sålunda: gårdens ägare hade öfverenskommit med en byggnadsarbetare om ett visst pris för ett visst arbete. Af någon anledning fann sig gårdsägaren föranlåten att draga af något på det öfverenskomna ackordet. Den besvikne hämtade då från kyrkogården en benknota af en död människa och lade den en natt under huset. Och det var den från kyrkogårdens frid oroade döde, som gick igen och med sin irrande vandring i huset ständigt störde dess innevånare.

*Vittror* äro troll, som mycket sysselsatt den norrländska folktron. De förmenas kunna vara såväl goda och hjälpsamma som ock onda och farliga andemakter. Mycket skulle kunna skrivas om den vidskepliga tron på dessa andeväsen, som i folkfantasiens uppträda både i människo- och djurskepnad.

*Bjeran* (*baran*, *bäran*) är en annan skapelse af folkfantasiens, som uppgifvits se ut som ett nystan, hoprulladt af 9 slags trasor, och fått lif genom 3 eller 9 bloddroppar ur tillverkarens vänstra lillfinger. Bjeran äges vanligen af någon gammal käring, som med dess hjälp drager till sig andras tillhörigheter.

Mycket annat skulle kunna anföras ifråga om de vidskepliga föreställningar, som mera förr än nu varit rådande i orten, men det sagda må vara nog.

Den norrländska storslagna naturen är mer än något annat i vårt land ägnad för mysticism och öfvertro. De öde fjällvidderna, de på sina håll höga bergen, som beskugga de ensamliggande gårdarne, de mörka skogarne,